

Csanádi Szilvia

PERFORMATÍV FIKCIÓ

2025-05-02 | VERS

Addig dédelgetted a döglött nyulat,
míg ott a karjaidban bomlani kezdett,
ahogy emlékek próbálnak szabadulni,
ragacsos tapadással levedzett ez is,
hamarjában nem tudtuk, hogyan tovább,
felitatni a szivárgó cseppeket,
vagy csak követni tétlen, ahogy
a felejtés önmagunkra ébreszt megint,
valami lepedőfélét vártam, amivel
letakarjuk, ahogy gyolcsba tekertük a macskát is
az autóülésen, aztán nem mertem vezetés közben
oldalra sandítani, a fehér körvonal
a látásom peremével egyesült,
felrémlett az az évtizedekkel ezelőtt
látott ravatalozó, lepelbe vont, püffedt
hasaddal, a szanatórium sétányán
kánikulától szökőkútba fordult kacsák,
anyám fal mellé terelt, pléhdobozba rejtett
szobatársai, ragacsos pulóvered szálai közt
oldódtak a kategóriák,
mézbe vontad az arcod, majd a karjaid, lefelé
az ujjbegyekig egyre áttetszőbbnek tűnt a határ.
Titokban tán figyelted, vajon kizökkentenek-e,
mikor a mézet az orrjáratodon engedted keresztül.

kép | vecteezy.com